

SUHOGÁSOK

hajnalban, amikor az álmodat végiggondolod, semmi kedved többé elaludni, legszívesebben mégis ledőlnél egy dombon, várva, hogy isten elálljon szándékától.

mert megpróbál az ágyad, szeretnél egy újat, ugyanakkor a keret, a matrac, a rácsok, amik elviselik a láthatatlan kuttyát, mikor hallod a láncait rázni, morogni rád, sokba kerülnek.

felraksz egy kotyogóst, régimódi vagy, csak semmi kapszula, halni készülők dalát dúdolod magadban, nehogy elessenek, nehogy felboruljon a járókeret, kicsússzon a felfekvés-matrac.

adsz egy órát magadnak, mielőtt utcára lépsz, és elindulsz az alpok lankáin sítalpadon, útba ejtve egy hangulatos, nyolcadik kerületi falatozót, ahol nem estél szerelembe egy törökkel bécsben.

minden információ kizár egy másikat. az agyad havat lapátol. adatok potyognak az égből, felületessé válik a lélegzésed. pedig nem kell izgulni, nyugi, még messze a nap vége, hiszen örökké tart.

fiatal, szürke kandúr, bordó orral. rekedten nyávog, meghempereg, várta az érkezésed. egyedül él egy udvaron, egy öregasszony a házban, aki láncolvasó: danielle steel-gerincek a polcon. suhog a feje, azt mondja.

már reggel nekiültél volna – pontosan ennek a versnek, amiben nem volt még semmi, napközben töltődött fel, mint a telefonod, féltél, hogy nem bírja ki, amikor valaki bedugta a fejedbe az ujját, és rád fogta: élsz.

hát írj úgy, mintha csak kitaláltad volna az egészet, a házakban bujdosó fájdalmat, nyomort és haláltusát, amiről nem árulkodik egyetlen fátyolos ablakszem, elvan, akár a bűn, leguggolva.

guggolva, kitekeredve, gyógyszerzagúan, kakaszagúan, igen,
épp egy költői képre gondolsz, mikor az arcodba löttyen a szarlé,
miután kiemelted a szobavécéből a vödröt, egy inkontinens ország alól.

a terasz falába kapaszkodott, lesodort némi vakolatot, amikor elesett.
ráugrottak a macskák, sikítoztak, vonyítottak, a mellényére tapostak.
a bíró most sem fújta le a meccset, nem lett combnyaktörés.

a hétvégéd szuper volt, még mindig érzed az utóhatását. (s)öt.
aztán ráébredtél, hogy vissza kell ide térni, ahol a rendelő előtt
van lángos, de megfekszi a gyomrod, és délben a vécén ragadsz.

kis, nyugodt repedések a falon. hazaérsz, mégsem örök a nap,
csak előlről kezdődik. a macskád férfiszagú, tüskésen orrodba nyal.
kutyád befeküdt a helyedre az ágyba. már nem vagy szomorú.

HIDEG, ZÚGÓ ŪR

Sohasem lehet tudni, mikor hal meg az ember
anyja vagy testvére, pákosztos cicuskája.
Bundát húzok magamra, mackót, egy divatos mohamellényt,
katéteren folytatom ki a szót.

Sohasem lehet tudni, mikor tér meg az ember,
a *tér* ige helyet teremt, a termet betölti az ima,
milyen aprócska termet, és mégis, ha arra kerül sor,
kitágulnak a percek, belefér idejébe a test.

Sohasem lehet tudni, mikor süllyed a legaljára,
csak onnan, ha felfele jön. De hányan ott ragadnak,
pedig a lift a levegőben akadt el. Bennszorult a levegő.
Messze van onnan a lélek mélygarázsa.

Sohasem lehet tudni, boldoggá mi teszi az embert,
és vajon odaért-e, vagy csak a kezdet rózsaszínű
vattacukrát tépkedi, beleragad az ujja, és a Városligetben
vérezni kezd egy hagyományőrző tánccsoport.

Sohasem lehet tudni, mi jön mindez után.
Alagutakról szólnak, fényes kilincsekről, eufóriáról.
Hol voltunk eddig, ott kiderül. Rátapasztom a hideg,
zúgó ürre a kezem, vásári hűtőmágnest.

Sohasem lehet tudni, a költő elég merész-e,
sok az édesvízi, vad tátogás és a pantomimjáték, mulatós líra.
A téma körülhenyélése.
Akkor jó az írás, ha mindennek vége.